

Det ærede Medlem er ikke berettiget til at sige dette, thi jeg har under Finanslovens første Behandling oplyst, at Brevet blev ikke skrevet af mig med dette for Øje. Jeg har oplyst, at den Artikel, som gav Anledning til Brevet, havde jeg overhovedet slet ikke læst paa den Tid, Brevet blev afsendt, og til yderligere Bestyrkelse deraf og Bevis derfor oplæste jeg den Gang en Erklæring fra den Mand, paa hvis Foranledning jeg skrev Brevet, Grosserer Morville. Da det synes, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds ganske har glemt dette eller maaske ikke har gjort sig den Ulejlighed at læse det efter, skal jeg med den højtærede Formands forventede Tilladelse foretage denne Oplæsning endnu en Gang. Erklæringen findes Sp. 1256 i Rigsdagstidenden; den er dateret den 30. Oktober 1907 og undertegnet Christian Morville:

„Undertegnede erklærer herved, at jeg Søndag den 6. ds. henimod Kl. 10 Aften meddelte Justitsminister Alberti, at der Dagen forud i „Middagsposten“ havde staaet en Artikel, der angreb min afdøde Svoger, Oscar Køhler, meget stærkt og bebudede, at den fortsattes om Mandagen. Af Hensyn til min Søster, der siden sin Mands Død havde befundet sig i en meget nedtrykt og opreven Sindsstemning, ønskede jeg at faa Artiklens Fortsættelse standset og spurgte Hr. Alberti, om ikke dette kunde lade sig gøre. Hr. Alberti, som udtalte, at han ikke havde læst Artiklen, skrev da det meget omtalte Brev, som jeg sent Søndag Aften nedlagde i „Middagsposten“s Brevkasse.“

Det ærede Medlem talte endvidere om Klagerne over Sagfører Hansen og bebrejdede mig, at jeg havde beordret det offentlige til at anlægge Sag mod Klagerne. Det ærede Medlem kunde have sparet sig den lange Historie, som han fortalte om den russiske Tsar og de russiske Bønder og om, hvorledes den russiske Tsar skulde beskytte de russiske Bønder mod dem med de hvide Hænder. Thi jeg har ved Finanslovens første Behandling netop oplyst, at jeg ikke beordrede noget Sagsanlæg fra det offentlige Side mod disse Klagere, det findes Sp. 1024 i Rigsdagstidenden. Jeg siger der: „Thi den Sag, som blev anlagt mod de klagende Personer, blev ikke anlagt paa Foranledning af Justitsministeriet, men paa den Maade, at Sagfører Hansen gik den samme Vej, som enhver, der føler sig krænkede, bør gaa; han henvendte sig til Politidirektøren i København, eller maaske det var til Politimesteren i Kolding, det

ved jeg ikke, og deraf blev Følgen, at Sagen blev paatalt ved Kriminal- og Politiretten i København, uden at Justitsministeriet beordrede nogen saadan Tiltale“. Da det ærede Medlem af gode Grunde ikke har kunnet anføre noget, der kunde svække Rigtigheden af denne Udtalelse, vidner det Angreb, det ærede Medlem herpaa bygger mod mig, ikke om, at han er nogen ærlig Sandhedssøger.

Derpaa talte det ærede Medlem om Landbrugslotteriet. Det ærede Medlem talte i denne Del af sit Foredrag om mangt og meget, han talte om en Uenighed, der havde været i Foreningen for den ædle Hesteavl, om forskellige Udvalg, der havde været, om en Generalforsamling, der havde været afholdt, om et Lejemaal for nominel Leje, hvorved Landbrugsministeriet paa 50 Aar overdrager til Væddeløbsbanens Anlæg for en nominel Leje $10\frac{1}{2}$ Tønde Land af Dyrehaven — det tyder for Resten ikke paa, at denne Væddeløbsbane har været Landbrugsministeriet saa meget imod, som man skulde tro efter det ærede Medlems Udtalelser —, det ærede Medlem talte om en Dæmnings Nedrivelse, om Grundejerbankens Financiering af Ordrup Krat, om Grundejerbankens Direktør Oluf Hansens Optagelse i den adelige Klub, om Grundejerbankens Financiering af Væddeløbsbanen, om Optagelse af Laan paa Lotteriets Overskud, om Telegrafbygningen paa Gammelønt og om Sølvloverne paa Rosenborg. Alt dette skal jeg lade ligge. Hele denne Pikantsauce, hvori det ærede Medlem serverer sin Anretning, skal jeg overlade til ham selv at nyde, han vil utvivlsomt nyde den med Velbehag. Jeg skal lade det ligge her, dels fordi det altsammen er Ting, der ikke komme Sagen ved, dels fordi det i alt Fald for største Delen er Ting, jeg ikke kender noget til.

Det ærede Medlem klager dernæst over, at Landbrugslotteriet bliver drevet med stor Paagaanenhed, at der bliver udsendt en Hær af Agenter til Arbejdere og Husmænd, og at der bliver averteret med Ejendomme. Alt dette skal jeg heller ikke udtale mig om, det vedrører ikke mig; det vedrører ikke mig, hvorledes Landbrugslotteriet driver sin Virksomhed — i alt Fald ikke saa længe der ikke foreligger nogen bestemt Klage derover —, og jeg ved intet om, hvorvidt det forholder sig rigtigt, hvad det ærede Medlem her anfører.

Dernæst ankede det ærede Medlem saa meget over, at man skulde kunne faa Gevinsternes Værdi udbetalt med Fradrag af 10 pCt.